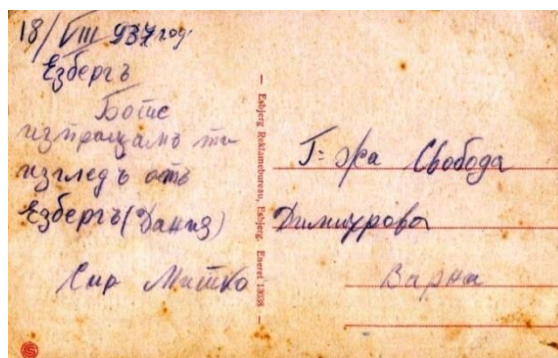

Пощенски картички, изпращани от един български моряк до неговата съпруга (1937 – 1944 г.)

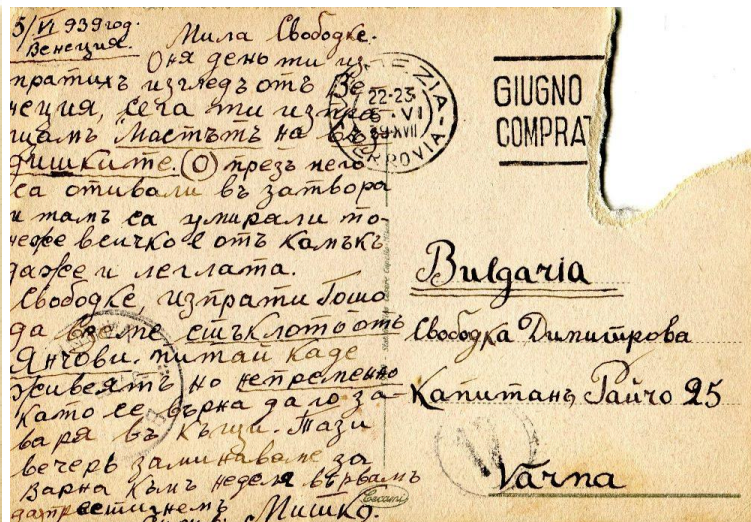
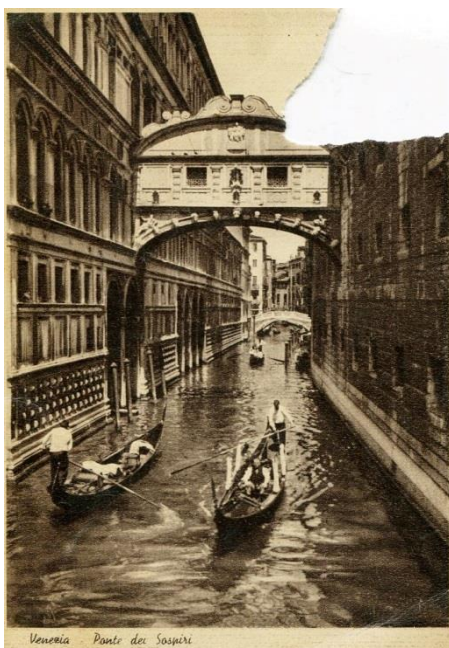
Пощенска картичка от Езберг, Дания. Вероятно не е изпратена по класическата поща, а по друг начин, защото няма пощенско клеймо и точен адрес.

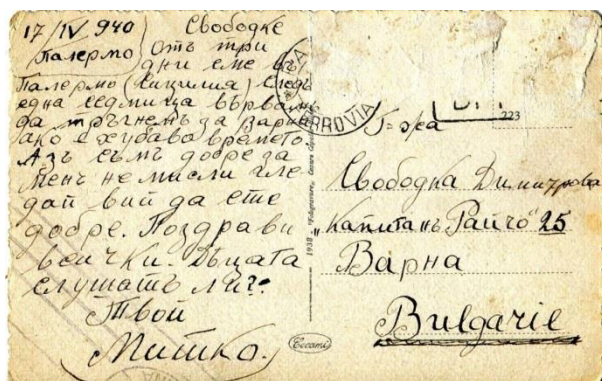
Пощенска картичка от румънското пристанище Браила, изпратена на 16 май 1939 г. Тук пощенски клейма и печати – колкото щеш.

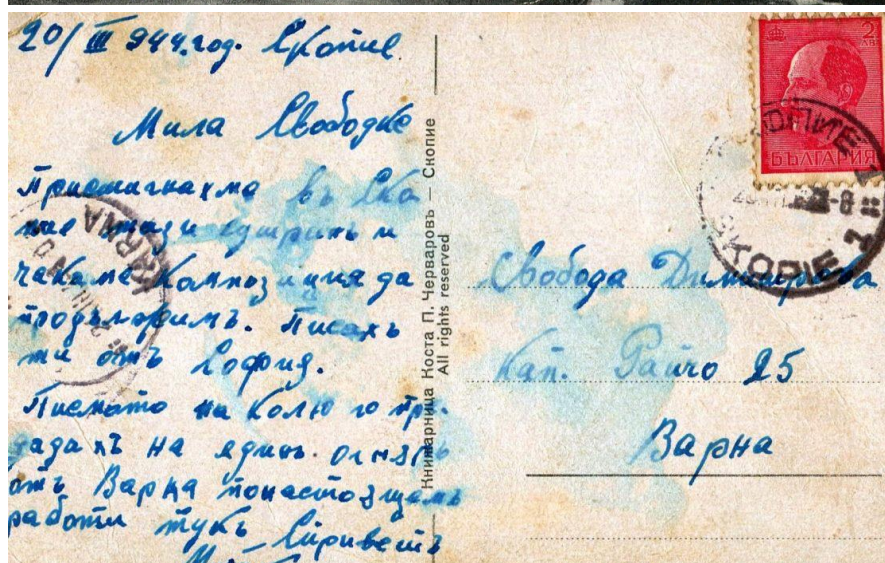
Очевидно, стоката, натоварена в Браила, не е била само за Венеция, защото първата пощенска картичка, изпратена след румънското пристанище, е от Каляри. И забележете, с какво започва своето писмо морякът: „24/V. Св. Кирил и Методий“. А кога ще се завърне във Варна: „... за Спасовден“.

Ето я и Венеция! И разбира се, най-интересната пощенска картичка е тази с „Моста на въздишките“. Покрай историческата романтика обаче следва и неотложна задача за бита в къщи: „стъклото от Янчови ... непременно като се върна да го заваря в къщи“. Почивката от плаването ще премине в решаването на неотложни задачи за дома. Такава е съдбата на моряка – както тогава, така и в наши дни...

И още едно италианско пристанище: Палермо (Сицилия). Картичката е изпратена на 17 април 1940 г. Втората световна война вече бушува в Европа. След два месеца Италия ще нападне тогавашното британско владение Малта. Но за Димитър Стоянов по-важен е въпросът: „Децата слушат ли?“ Знае, че няма да получи веднага отговор на този въпрос, но знае също така, че този въпрос ще бъде зададен на децата при получаването на картичката... Превантивно!

Единствената пощенска картичка, която е изпратена не от чужд пристанищен, а от друг български (все още) град – Скопие. Датата е 20 март 1944 г. Най-вероятно от тук Димитър Стоянов и останалите членове на екипажа ще хващат влака за Солун. И да попаднат в котела на врящото Средиземно море... Всички български търговски кораби тук плават под германски флаг и са лесна мишена за подводниците на Съюзниците. Но Димитър Стоянов оцелява и продължава да плава и след края на войната!

Коментар: Атанас ПАНАЙОТОВ